

Arrest

nr. 44 122 van 28 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ERALY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een staatsburger te zijn van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren te Khasavyurt in Dagestan, waar u ook steeds hebt gewoond.

U stelt zich op 30 december 2005 verloofd te hebben met T.(...) B.(...) (CGVS nr. 0613641), met wie u op 25 april 2006 op traditionele wijze in het huwelijk trad. In de periode tussen uw verloving op 30 december 2005 en het vertrek van uw man uit Dagestan op 15 juni 2006 woonde u niet samen met uw man. U verklaart dat u elkaar wegens de problemen van uw man zelden kon zien. De problemen van uw man waren ook de reden waarom u in het geheim trouwde en behalve familie niemand van het huwelijk op de hoogte mocht zijn.

U stelt dat uw problemen begonnen nadat uw man op 15 juni 2006 uit Dagestan was vertrokken.

Volgens uw verklaringen kwam de politie enkele malen naar uw ouderlijk huis, omdat zij u wilden ondervragen over de locatie van uw man. Uw ouders konden steeds verhinderen dat de politie u effectief kon ondervragen omdat u toen minderjarig was. De eerste maal dat de politie langs kwam was in augustus of september 2006. De volgende incidenten waarbij de politie aan huis kwam, vonden plaats

in de periode november 2008 tot januari 2009. In november 2008 werd u tevens op straat gevolgd door een politieagent in burger die u aansprak en wilde 'versieren'. U vertelde dat u getrouwd was, waarop de politie nu met zekerheid wist dat u met T.(...) B.(...) getrouwd was. De laatste maal dat de politie aan huis kwam, was in januari 2009, een maand voor uw vertrek uit Dagestan, toen zij u ook bedreigden.

U verklaart dat bovenvermelde problemen het gevolg zijn van de problemen van uw man.

U zegt geen andere problemen dan de hier aangehaalde feiten te hebben meegemaakt.

U stelt weinig te weten over de aard van de problemen van uw man, behalve het feit dat hij werd opgeroepen voor het leger.

U verklaart dat u eind februari 2009 uit Dagestan bent vertrokken. U bent in het gezelschap van uw oom met de auto van Dagestan naar Moskou gegaan. Daar nam u, nog steeds in het gezelschap van uw oom, het vliegtuig naar Oekraïne, maar u weet echter niet naar welke stad. In Oekraïne nam u afscheid van uw oom en verloor u uw Russisch binnenlands paspoort waarmee u tot dan toe had gereisd. Vervolgens reisde u, met een duplicaat van uw geboorteakte als enig identiteitsdocument, per auto van Oekraïne naar België.

U weet niet door welke landen u reisde, noch hebt u weet van eventuele grenscontroles onderweg.

U kwam aan in België op 28 februari 2009, waar u verenigd werd met uw echtgenoot. U vroeg asiel aan in België op 6 april 2009."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U verklaart dat uw problemen het gevolg zijn van de problemen van uw man, T.(...) B.(...) (CGVS nr. 0613641).

Er dient te worden opgemerkt dat het Commisariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen na gehoor van uw man (CGVS gehoor B.(...)) besliste dat zijn problemen als ongeloofwaardig konden worden beschouwd (CGVS motivatie B.(...)). Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Arrest nr. 31 740 van 17 september 2009).

Gezien uw problemen het gevolg zijn van de problemen van uw man, en die problemen die als ongeloofwaardig worden beschouwd, betekent dit dat er aan uw problemen evenmin geloof kan gehecht worden.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas door een aantal vaststellingen op een ernstige wijze verder ondermijnd.

Zo werden een aantal contradicties vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw man betreffende de ontmoetingen die u had in de periode tussen uw verloving op 30 december 2005 en het vertrek van uw man uit Dagestan op 15 juni 2006.

Uw man verklaarde in die periode ondergedoken te leven en "constant binnen te blijven" uit angst voor de autoriteiten (CGVS gehoor B.(...), p. 7). U verklaarde echter eerst dat u elkaar "buiten op straat, in de stad" en "in het dorp Chachilk bij familie" ontmoette (GGVS, p. 6).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, corrigeerde u uw verklaring en stelde u dat u hem slechts één keer in de stad ontmoette (CGVS, p.7), wat de contradictie met Bislans verklaringen echter niet opheft.

Bovendien blijft u vaag over het moment waarop u B.(...) voor het laatst ontmoette voor hij Dagestan verliet (CGVS, p. 7). Eerst zegt u dat het niet op de dag van zijn vertrek was, vervolgens zegt u dat het misschien wel op die dag was.

Dit lijkt eigenaardig, gezien men redelijkerwijs van u mag verwachten dat u het moment waarop u uw man voor het laatst zag voor een lange periode, toch een belangrijke gebeurtenis, wel zou moeten herinneren.

Vervolgens moeten er een aantal flagrante tegenstrijdigheden worden opgemerkt aangaande de chronologie van de incidenten die u zou meegemaakt hebben, meer bepaald de politiebezoeken bij u thuis.

Aanvankelijk stelde u dat het laatste politiebezoek 6 maanden voor uw vertrek in februari 2008 plaatsvond. Gezien u uit Dagestan vertrok in februari 2009, zou dit zich dan omstreeks augustus 2008 hebben voorgedaan. Toen vervolgens opgemerkt werd dat dit niet strookte met het voorlaatste incident dat in november 2008 zou plaatsgevonden hebben, zei u dat het laatste incident 3 maanden voor uw vertrek gebeurde. Nadien situeerde u het laatste incident in de maand voor uw vertrek, in januari 2009. Daarenboven vertelde u, betreffende het voorval in november 2008 waarbij een politieagent in burger u op straat volgde en aansprak, aanvankelijk dat de politie enkele dagen na dit voorval bij u thuis opdaagde. Even later zei u echter, dat het reeds de dag nadien was (CGVS, p.12).

Wat betreft u reisweg mag worden opgemerkt dat u bij het Commissariaat-generaal verklaarde met de auto van Dagestan naar Moskou te zijn gereisd, om vandaar het vliegtuig naar Oekraïne te nemen (CGVS,p.9,10).

Volgens uw antwoorden op de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ vragenlijst, nr. 34), reisde u echter rechtstreeks per bus van Dagestan naar Oekraïne.

Bovendien kan de geloofwaardigheid van de verklaring als dat u rechtstreeks met de auto van Oekraïne naar België reisde, met een duplicaat van uw geboorteakte als enig identificatiedocument, ernstig betwijfeld worden.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Shengengebied onderworpen worden aan strenge individuele identiteitscontroles.

Uit bovenstaande vaststellingen kan worden afgeleid dat de door u aangehaalde verklaringen betreffende uw reisweg, ongeloofwaardig zijn.

U legde een kopie van een bladzijde uit uw Russisch binnenlands paspoort en een duplicaat van uw geboorte akte voor. In deze beslissing wordt uw identiteit echter niet betwist en kan er bovendien opgemerkt worden dat deze documenten uw asielrelaas niet ondersteunen.

Wat betreft de kopij van de brief die u voorlegde, moet opgemerkt worden dat deze brief louter een indicatie zou kunnen zijn van uw huwelijk, maar dit de problemen die u als gevolg van dit huwelijke zou gekend hebben niet kan aantonen. De documenten betreffende het kindergeld en de inenting van uw zoon werden in België afgeleverd en ondersteunen uw asielrelaas niet.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient er geoordeeld te worden dat er aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, geen geloof kan gehecht worden."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In haar verzoekschrift van 3 maart 2010 (zie p. 3, 4) voert verzoekster aan dat zij op het Commissariaat-generaal geen *“eerlijke behandeling”* gekregen heeft en verduidelijkt dat haar dossier onafhankelijk van enig ander dossier moest beoordeeld worden.

Zij legt uit dat haar problemen in haar land van herkomst niet dezelfde zijn als die van haar echtgenoot; uit zijn dossier blijkt dat hij *“gezocht werd door het leger en bijgevolg ook door de politie”*, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat *“zij niet gezocht wordt door het leger, noch dat zij opgeroepen werd door het leger”*.

De feitelijkheden waarop haar man zich beroept, zijn volgens haar geenszins dezelfde als deze waarop zijn zich beroept; de loutere verwijzing naar de beslissing omtrent de asielaanvraag van haar man, toont aan dat haar aanvraag niet werd onderzocht

Aangaande de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar man, laat verzoekster gelden (zie het verzoekschrift, p. 4) dat de gebeurtenissen dateren van in het jaar 2006 waardoor een *“perfect accurate herinnering”* niet meer mogelijk is. Zij stelt ook dat de plaats waar zij en haar man elkaar ontmoetten, *“geen afbreuk doet aan de realiteit van de vervolging van verzoekster, waardoor deze opgeworpen contradictie als irrelevant moet worden beschouwd”*. Verzoekster wijst er op dat de Commissaris-generaal zowel haar relaas als dat van haar man als ongeloofwaardig beschouwt en daarbij voorbijgaat aan het feit dat één van de twee verklaringen wél correct kan zijn; gezien beslist werd dat aan de verklaringen van haar man geen geloof wordt gehecht, *“verdienen haar verklaringen dan ook als waarachtig te worden weerhouden”*.

Zij besluit dat het feit dat er aan het relaas van haar echtgenoot geen geloof werd gehecht, geen afbreuk doet aan *“de realiteit van de problemen die verzoekster hierdoor heeft gehad”*.

Betreffende de tegenstrijdigheden aangaande de chronologie van de incidenten herhaalt verzoekster dat deze feiten zich reeds een geruime tijd geleden hebben voorgedaan en dat dit bovendien voor haar een *“zeer stressende”* periode was. Ook het verhoor op het Commissariaat-generaal was *“zeer stresserend”* temeer omdat volgens haar, haar herhaaldelijk dezelfde vraag werd gesteld *“net opdat zij zou gaan twijfelen”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Wat haar reisweg betreft heeft de Commissaris-generaal zich volgens verzoekster *“te veel en onnodig”* geconcentreerd op de gevolgde reisweg; hoe zij precies België bereikte, *“doet niets ter zake”*.

Zij wijst er op dat van haar onmogelijk kan worden verwacht dat zij een bewijs bijbrengt dat de politie haar zoekt.

Zij laat nog gelden dat de motivering in de bestreden beslissing, een *“zeer beknopte motivering”* betreft.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster zelf verklaard heeft dat haar problemen het gevolg zijn van de problemen van haar man : *“Het probleem van mijn echtgenoot is mijn probleem geworden.”* (zie verhoorverslag van 7 januari 2010, p. 5 en 13).

De Commissaris-generaal heeft aldus, gelet op de verbondenheid van verzoeksters asielrelaas met het asielrelaas van haar echtgenoot, terecht verwezen naar de negatieve beslissing die getroffen werd ten aanzien van haar echtgenoot en terecht besloten dat *“Gezien uw problemen het gevolg zijn van de problemen van uw man, en die problemen die als ongeloofwaardig worden beschouwd, betekent dit dat er aan uw problemen evenmin geloof kan gehecht worden.”*

De Raad stelt ook vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoeksters asielaanvraag individueel werd onderzocht.

Zo werden een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekster en deze van haar echtgenoot, en in verzoeksters eigen verklaringen zelf aangaande de chronologie van de incidenten die zij beweert te hebben meegemaakt.

Ook kon geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden reisweg van verzoekster in het licht van objectieve algemene informatie. Ook werden de door verzoekster neergelegde documenten besproken en werd de situatie in Dagestan bekeken in het onderzoek van de subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4, §2 c. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster verduidelijkt ook niet welke “feitelijkheden” de Commissaris-generaal niet zou hebben onderzocht.

De Raad stelt vast op dat verzoekster in haar verzoekschrift geen argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden verklaren of weerleggen.

Verzoeksters verweer dat de gebeurtenissen dateren van in 2006 waardoor een *“perfect accurate”* herinnering niet meer mogelijk is, wordt door de Raad niet aanvaard. Het is immers zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Ook de stelling dat de tegenstrijdigheid omtrent de plaats waar zij en haar man elkaar ontmoetten, *“geen afbreuk doet aan de realiteit van de vervolging van verzoekster, waardoor deze opgeworpen contradictie als irrelevant moet worden beschouwd”*, wordt door de Raad niet gevolgd. Verschillen in een feitenrelaas ondersteunen de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen niet, integendeel.

Overigens volgt de Raad ook de redenering van verzoekster niet, dat zo aan de verklaringen van de man van verzoekster geen geloof wordt gehecht, verzoeksters -andersluidende- verklaringen *“verdienen dan ook als waarachtig te worden weerhouden”*; onwaarheid kent vele vormen.

Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden werden vastgesteld.

De tegenstrijdigheden aangaande de chronologie van de incidenten wijt verzoekster aan het feit dat deze incidenten zich reeds een geruime tijd geleden hebben voorgedaan en aan stress bij het verhoor.

De Raad wijst er echter op dat van een asielzoeker verwacht kan worden dat hij/zij belangrijke gebeurtenissen in het asielrelaas naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben

gegeven tot de vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Verzoeksters verweer dat *“hoe verzoekster precies België bereikt heeft, doet niets ter zake”*, wordt door de Raad niet aanvaard. De asielinstanties mogen immers luidens artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute. Een asielzoeker moet trouwens ook de waarheid vertellen (zie hoger).

Verzoekster legde in verband met de reisroute ook tegenstrijdige verklaringen af. Gelet op haar verklaringen en in het licht van de informatie daaromtrent toegevoegd aan het administratief dossier, besloot de Commissaris-generaal terecht dat verzoekster omtrent haar reisweg de waarheid niet vertelt. Deze vaststelling legt een hypotheek op verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoekster laat gelden dat van haar onmogelijk verwacht kan worden dat zij zich tot de politie wendt om een bewijs bij te brengen dat de politie haar zoekt, heeft zij evident gelijk. Doch dit werd van haar nooit gevraagd.

Coherente en geloofwaardige verklaringen kunnen een bewijs vormen dat de gerelateerde feiten zich hebben voorgedaan. Tegenstrijdigheden in de eigen verklaringen, tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster en haar man en onwaarheden omtrent de reisweg, vernietigen de geloofwaardigheid en maken dat ook de voorgehouden moeilijkheden met de politie -die inderdaad moeilijk rechtstreeks te bewijzen zijn-, geloofwaardigheid ontberen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan verzoeksters asielrelaas geen geloof worden gehecht. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 1 (A)2 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Derhalve wordt van verzoekster de vluchtelingenstatus voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, niet erkend.

2.4. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift ook om de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zij verwijst hierbij naar haar argumenten zoals uiteengezet sub 2.1.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt tot een loutere verwijzing naar haar asielrelaas.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

Zij brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980.

Aan verzoekster wordt bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE